

1

„Až uvidíš náš nový dům, okamžitě si to místo zamiluješ,“ pronesl můj muž s nadšením v hlase. Jenže tohle jeho nadšení já moc dobře znám. Slyšela jsem ho třeba na loňské dovolené, když jsem nasedla do čtyřmístného kluzáku, který pilotoval sedmdesátník s naslouchátky v obou uších, jen proto, že se manžel vždycky takovým letadlem toužil proletět. O pár minut později jsme nouzově přistávali na nejbližším ostrově, na kterém jsme museli strávit další tři dny, než pro nás připlula objednaná loď, protože jsem odmítala nastoupit do dalšího letadla. Tři dny bez žiletky a čistého spodního prádla ve čtyřiceti stupních pro mě bylo stejné peklo jako pro trosečníka tři roky na pustém ostrově. I kvůli tomu Alan poprvé spatřil můj rašící knírek, mé jediné tajemství, které jsem si po svatbě chtěla uchovat.

„Uvidíš, bude to skvělé,“ jsem slyšela i poté, co jsem obdržela k narozeninám tandemový seskok padákem, aniž bych si někdy něco takového přála. Jenže manžel se chtěl opět proletět, a dárky se jak známo neodmítají, takže jsem skočila i já. Jeho predikce, že se mi naskytne neotřelý pohled na mou vlast, se ale zase nenaplnila. V obličeji jsem cítila takové pnutí, že jsem si byla jistá, že musím mít hlavu staženou z kůže, a navíc jsem nic neviděla. Z očí mi kvůli šlehajícímu větru a silené zimě stříkaly slzy, protože ochranné brýle byly *asi rozbité*, jak mi bylo sděleno po přistání. Zřízenci firmy,

kteřá tenhle pro mě naprosto nepochopitelný a po všech stránkách nepřijemný zážitek zprostředkovává, mi za ony rozbité brýle dali voucher na občerstvení v jejich stánku. Měla jsem na výběr z párku v rohlíku, sekané v housce a hranolků s tatarkou. Kečup jim tehdy došel, a tak jsem si nic nedala.

Výčet zážitků, dárků a situací, které nakonec dopadly jinak, než jak můj nadšený a věčně optimistický manžel sliboval, by mohl ještě pokračovat. Ale vraťme se k tomu domečku, na který jsem se podle slov mého muže měla těšit, neboť je prý jako z pohádky.

Na obzoru se už pomalu začínal rýsovat břeh. Loď, která nás vezla do našeho nového bydliště, byla malá a podle mých odhadů tak tři roky nenatřená. Bylo to na ní dost vidět, rez byla všudypřítomná, a tak jsem si brzy zašpinila nejteplejší kabát, který mě provázel po celý můj pobyt v té zmrzlé zemi. Hnědooranžové skvrny se mi z něj už nikdy nepodařilo vyprat.

Už jsme byli blízko. Alan stál vedle mě a nadšeně ukazoval kamsi pod skály, kde se rýsovalo několik barevných skvrn.

„Je to ten čtvrtý zleva. Nemůžu se dočkat, co na něj řekneš!“ řval nahlas, aby aspoň trochu přehlušil silný vítr a rachot burácejícího motoru.

To, co jsem viděla, mě překvapilo, protože domky stály na trávě plné odkvetlých pampelišek. Představa, že tam je kus něčeho, co mi aspoň částečně připomíná naše končiny, mě uklidňovala.

Na poměrně strmém kopci stálo několik domečků hýřících barvami. Modré, zelené, žluté, bílé, šedé. Několikrát jsem pečlivě odpočítala čtvrtý domek zprava. Několikrát proto, že když jsem k tomu domku došla očima poprvé, nemohla jsem uvěřit, jak vypadal. Ze všech těch na hraně vkusu natřených domů byl ten náš nejošklivější. Zářil nesnesitelně rudou barvou tak moc, že i tráva v jeho okolí chytala lehce červený odstín. Byla to přesně jedna z těch barev, nad

jakými my esteticky smýšlející lidé občas při procházce opulentní vilovou čtvrtí kroutíme hlavou. Zdejší barevné domy na úpatí skal, které jsem dosud znala pouze z fotek na internetu a které jsem vždy obdivovala, ve skutečnosti vypadaly jako naprostý kýč. Jednou jsem četla o takzvaném paradoxu cestovních katalogů, v nichž jsou nejčastěji prezentována na první pohled překrásná místa, která ale ve skutečnosti způsobují zklamání milionů turistů. Moře je méně modré než v prospektu, nebe není tak blankytné a písek tak jemný a žlutý, jak se zdál, památky jsou přeplněné a v těsné blízkosti starobyklých chrámů na kraji pralesa stojí Starbucks. Podobné zklamání jsem já zažívala po příjezdu do Grónska.

„Tak co, líbí?“ usmíval se na mě Alan.

„Je nádherný,“ řekla jsem mu, ale dobrá herečka jsem nikdy nebyla.

„Jestli budeš chtít, necháme ho přetřít,“ snažil se mě uchlácolit, protože moje rozčarování zkrátka nešlo přehlédnout.

Srdce opravdových hospodyněk by ale nad danou situací nejspíš zaplesalo. Před očima by se jim mohla rozehrávat budoucnost spočívající v zútulňování domečku v nehostinné krajině, v podobě kytek v oknech, bezedné horké polévky na plotně a taky několika spokojených dětí. Já měla na mysli jen takové to všeobecné tvrzení z lifestylových magazínů, že rudá barva podporuje chuť k jídlu. Přemýšlela jsem, jestli se dřív ujím k smrti nebo si na brigádě v klubu mladých geologů (vzhledem k tomu, že v okolí jsem neviděla nic jiného než skály) vydělám dost peněz na zpáteční letenky.

Než jsme se totiž do Grónska vydali, Alan mě ujišťoval, že nebudu muset jen sedět doma a trénovat na mateřskou. Jeho kolegové z tamní univerzity mu totiž pro mě nabídli místo sekretářky v pobočce, která má za úkol monitorovat tamní ekosystém. Hlavní sídlo má ale v Dánsku, její grónská odnož tak měla fungovat jako takové informační centrum

pro turisty. „To bys mohla zvládnout, takže jsem jim za tebe dal předběžný souhlas,“ mrkl na mě Alan.

Okamžitě se mi v hlavě rozjela vzpomínka na bábu z budky informačního centra z mého rodného města. S nejlepší kamarádkou jsme jí lepívaly sprosté obrázky na prosklené dveře, což ji hrozně štvalo, protože se musela zvednout a jít je strhnout. A to ona nerada, nenáviděla jakýkoli pohyb navíc, který musela vykonat. Mstily jsme se jí za to, že nás kdysi vyhodila z veřejného parku. Sbíraly jsme totiž lískové ořechy do igelitky, na které ona zřejmě celé léto čekala a chtěla je mít všechny pro sebe. Byla na nás tehdy sprostá a chtěla vědět, proč si nenajdeme nějaké jiné zaměstnání. Moc jsme tomu tehdy s Johanou, tak se moje kamarádka jmenovala, nerozuměly, protože zaměstnání přeci mají jen dospělí.

Když jsem celý incident potom popisovala rodičům, řekli mi, že to je stará čarodějnice, která se zlobí na svět, a že si jí nemáme všímat. Na závěr mě máma pohládila po hlavě a řekla mi, že jestli mi ty ořechy chutnají, tak tam půjde se mnou a bude mě před ní ochraňovat. To jsem ale nechtěla, protože bába, jak jsme jí tehdy začaly s Johanou říkat, nás vyháněla také z kašny v parku, do které turisté házeli mince. Tehdy do našeho města přijíždělo hodně Němců, kteří se nezdráhali do kašny hodit i dvacetikorunu. To bylo něco pro nás. Dvacetikoruna tehdy představovala deset kopečků zmrzliny nebo čtyři kopečky s dvojitou čokoládovou polevou v tom dražším a chutnějším kornoutu. Jedna z nás si vzdýcky zula boty, skočila do empírové kašny a rychle podávala mince té druhé. Celá záludnost spočívala v tom, že jsme to musely provést co nejrychleji, protože jsme věděly, že do pár minut na nás vyběhne bába třímající tenisovou raketu místo rákosky. Nebylo to snadné, protože dno kašny bylo strašně kluzké. Kdybych se namočila, musela bych pak rodičům říct, jak se to stalo, a to by nešlo. Lovení mincí z kašny nám připadalo jako vylupování banky za bílého dne. Nedovedla jsem si představit, že by se o tom rodiče dozvěděli, a tak nás bába

držela v šachu. Kdyby se máma od té staré čarodějnice dozvěděla o našich krádežích mincí z kašny i sprostých obrázcích, dostala bych zaracha a nebyla by ani zmrzlina, ani jiná dobrodružství, která jsme s Johanou tak rády podnikaly.

Když mi ale tehdy tím svým jedovatým hlasem bába říkala *najdi si raději nějaké zaměstnání*, nikdy by mě nenapadlo, že si ho jednoho dne najdu v Grónsku a bude vlastně stejné, jaké vykonávala ona.